

“मीठे बच्चे- थोरै मात्र लापर्बाही गन्यौ भने मायाले यसरी हप गर्छ जो ईश्वरीय संगतबाट टाढा जान्छौ, त्यसैले आफ्नो सम्हाल गर, खबरदार भइराखा।”

प्रश्न:- यस ईश्वरीय क्लासमा बस्ने नियम कुन चाहिँ हो?

उत्तर:- यस क्लासमा उही बस्न सक्छ, जसले बाबालाई यथार्थ चिनेको छ। यहाँ बस्नेहरूको अव्यभिचारी याद हुनु पर्छ। यदि यहाँ बसेर अरूलाई याद गरिरह्यो भने उसले वायुमण्डललाई बिगार्छ। यो पनि धेरै ठूलो डिस-सर्विस हो। यहाँको नियम धेरै कडा हुने भएकोले तिम्रो वृद्धि कम हुन्छ।

प्रश्न:- कुन एउटा कुराद्वारा बच्चाहरूको अवस्थाको बारेमा थाहा हुन्छ?

उत्तर:- यस रोगी-भोगी दुनियाँमा कहिलेकाहीँ कुनै पेपर आउँदा रुन थालेमा अवस्थाको बारेमा थाहा हुन्छ। तिम्रीलाई रुन मनाही छ।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी...

ओम् शान्ति। यो प्राणी अथवा आत्मा कसले भन्यो? भन्छन् नि- यसको प्राण निस्केर गयो। यहाँ आत्मा निस्केर गयो नि। प्राण आत्मालाई भनिन्छ नकि शरीरलाई। बाबा आत्माहरू सँग सोध्नुहुन्छ- पाप आत्मा हो वा पुण्य आत्मा? सबैले आफूलाई पतित त मान्छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो आत्मा सँग सोध- मैले के के पाप गरेको छु? कहिले गर्ने? पाप आत्मा त सबै छन् नि, तर नम्बरवार त हुन्छन् नै। अब नम्बरवार पुण्य आत्मा को हो? नम्बरवन पाप आत्मा को हो? सृष्टि पावन थियो, अहिले पतित छ। आज सबै मनुष्यमात्र मायाको वशमा छन्। आधाकल्प मायाको गुलाम बन्छन्, फेरि मायालाई गुलाम बनाउँछन्, त्यतिबेला उनीहरूलाई पुण्य आत्मा भनिन्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई भगवान्-भगवती भनिन्छ। उनीहरू अहिले कहाँ छन्? सत्ययुगमा केवल लक्ष्मी-नारायण त थिएनन्, तर उनीहरूको पूरा वंशज थियो। त्यस समयको भारतवर्षलाई पावन भनिन्थ्यो। वहाँ दैवी गुण भएका मनुष्य थिए। भन्छन्- सर्व गुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण.... त्यसैले पुण्य आत्मा ठहरिए नि। फेरि भन्छन्- अहिंसा परमो धर्मः। त्यसैले उनीहरू अहिंसक पनि थिए। हिंसाको दुई वटा अर्थ हुन्छ- हिंसा मतलब कसैको घात गर्नु, मार्नु। घात पनि दुई प्रकारका हुन्छन्। एउटा काम विकारद्वारा मार्नु, अर्को कसैलाई क्रोधद्वारा मार्नु। यो पनि हिंसा हो। यस समय सबै पाप आत्मा छन्। भन्छन् नि- म निर्गुणमा कुनै गुण छैन। त्यसैले नम्बरवार छन् नि। तर हुन् पाप आत्मा, अब जब बाबा आउनुहुन्छ तब बाबालाई चिनिन्छ। भन्छन्- परमपिता, उहाँको कोही पिता छैन, उहाँ सबैको पिता हुनुहुन्छ, उहाँ सबैको टिचर हुनुहुन्छ। परमपिता जो परमधाममा रहनुहुन्छ, उहाँको कोही बाबा छैन। बाँकी सबैका पिता हुन्छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका पनि पिता हुनुहुन्छ। शिवाय नमः भन्छन् भने बाबा हुनुभयो नि। बाबा पुनर्जन्ममा आउनुहुन्छ। तर उहाँले कल्पमा एक पटक जन्म लिनुहुन्छ। शिवजयन्ती भन्छन् भने जन्म भयो नि। शास्त्रवादीले त जान्दैनन्- शिवले कसरी जन्म लिनुहुन्छ? भन्छन्-

शिवरात्रि, रात्रि कुनचाहिँ? रात्रिमा मनुष्यले अन्धकारले गर्दा धक्का खान्छन् फेरि भक्तिमार्गमा पनि भन्छन्— गंगा स्नान गर। चारधामको यात्रा गर, यो गर। त्यसैले धक्का भयो नि। यो भयो रात। सत्ययुग त्रेता हो दिन। सत्ययुगमा हुन्छ सुख। वहाँ परमात्मालाई याद गर्ने आवश्यकता छैन। भन्छन्— दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन्... भक्तले बाबाको स्मरण गर्छन्, साधना गर्छन् भने पतित ठहरिए नि। पतित यसलाई नै भनिन्छ किनकि पहिला पावन थियो। जब देवी-देवता धर्म थियो, पवित्र आत्माहरू थिए। सत्ययुगमा अरू धर्म हुँदैनन्। बाँकी अरू धर्मका जति पतित आत्माहरू छन्, ती सजायँ खाएर परमधाममा रहन्छन्। सत्ययुगमा आउँदैनन्। सत्ययुगमा सुख, शान्ति, सम्पत्ति सबै थियो। वहाँ हुन्छ नै प्रारब्ध।

यहाँ तिमी बच्चाहरूको अहिले एकमत छ। वहाँ एक घरमा अनेक मत हुन्छन्। पिताले गणेशलाई याद गर्छन् भने बच्चाहरूले हनुमानलाई। त्यसैले अनेक मत भयो नि। यहाँ बाबाबाट बच्चाहरूलाई वर्सा मिल्छ। जसलाई पनि बाबा भनिदिन्छन्। गान्धी पनि बापू थिए नि, तर सबैको बाबा थिएनन्। उहाँ हुनुहुन्छ— बेहदको बाबा। बाबा आएर जञ्जीरबाट छुटाउनुहुन्छ। भक्तिको पनि जञ्जिर छ। यो कहाँ सम्झन्छन् र— म पतित छु? पतितलाई पावन बनाउने एक बाबा हुनुहुन्छ। तिमीले एक सत्य बाबालाई मान्दछौ। अरू सत्संगमा जान कसैले मनाही गर्दैन। यहाँ त बिलकुल मनाही गरिन्छ। जबसम्म बाबालाई चिनेको छैन, तबसम्म क्लासमा बस्न सक्दैन किनकि जबसम्म याद हुँदैन तबसम्म लायक पनि हुँदैन। मायाले नालायक बनाइदिन्छ। भन्छन्— म निर्गुणीमा कुनै गुण छैनन्। यो सबैले गाउँछन्। मतलब सबै पतित छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई पनि गालि दिन्छन्। उनीहरूको जस्तो दृष्टि त्यस्तै सृष्टि देखिन्छ। यदि कोही यहाँ बसेर पनि अरूलाई याद गर्छ भने त्यो व्यभिचारी याद हुन गयो नि। पूर्णरीतिले याद त रहँदैन किनकि मायाले बुद्धियोग तोडिदिन्छ। फेरि पनि बाबा तिमीलाई बुद्धियोग लगाउन सिकाउनुहुन्छ। अन्त्यमा तिम्रो याद टिक्दै जान्छ। त्यसैले अन्त्यको लागि गायन छ— अतीन्द्रिय सुख सोध्नु छ भने गोप-गोपिनी सँग सोध। यो संस्थाको त्यसैले वृद्धि हुँदैन किनकि यहाँको नियम कडा छ। जबसम्म बाबालाई जान्दैनन् तबसम्म क्लासमा बस्न सक्दैनन् किनकि यहाँ अव्यभिचारी याद चाहिन्छ। कसैले सत्यखण्डको मालिक बनाउन सक्दैन। तिमी सत्यखण्डको मालिक बाबाद्वारा बन्छौ। अहिले त झुटो खण्ड छ, भन्छन् नि— झुटो माया, झुटो काया.... आधाकल्प यस्तै चल्यो। मानौं पिता ज्ञानमा आउँछन् भने रचनालाई पनि पावन बनाउनु पर्छ। यदि बच्चा पवित्र बन्दैन भने कपूत ठहरिन्छ। घरमा यदि एउटा पवित्र बन्थ्यो, अर्को बनेन भने झगडा हुन्छ, त्यसैले मनुष्यको हृदय विदीर्ण हुन्छ। यहाँ सुन्दा राम्रो राम्रो भन्छन् तर फेरि बाहिर गएपछि त्यस्तै बन्छन्। सम्झन्छन्— संन्यासीले त भन्छन्— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र हुन सकिँदैन। अब हामी कसरी रहन सक्छौं! तर यहाँ त प्रतिज्ञा गर्नु पर्छ। बच्चाहरूले पनि भन्छन्— हामी पवित्र बन्छौं। आधाकल्प त हामीले पुकान्यौं सद्गति दिनुहोस् भनेर। त्यसैले उहाँ आउनु भएको छ। अब जबकि उहाँ आउनु भएको छ भने अरू कसको मान्ने। बाबा भन्नुहुन्छ— यदि मानेनौ भने सत्ययुगमा कसरी जान सक्छौ। यदि बाबाको बच्चा बनेन भने त कपूत ठहरियो नि, फेरि रहन सक्दैन। उसलाई रहन मुस्किल हुन्छ। हाँस र

बकुल्ला भएमा एकसाथ कसरी रहन सक्छन्। कहीं स्त्री पवित्र बन्छिन्। पति पवित्र बनेन भने स्त्रीले पुकार्छिन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीले सहन गर्नु पर्छ। ठीक छ गएर काम गर, भाँडा माझ। रोटीको टुक्रा मात्रै त चाहिएको हो नि। विकारमा जानुभन्दा त भाँडा माझ्नु राम्रो हो नि। बच्चीलाई लौकिक बुवाले पनि शरण दिदैनन्। उनले भन्छन्— मैले तिम्रो हात त्यसैले बाँधिदिएको हुँ— विकारमा जानै पर्छ। तर पारलौकिक बाबा भन्नुहुन्छ— दान दियौ भने ग्रहण छुट्छ। ५ विकारको दान दियौ भने ग्रहण उत्रन्छ। चन्द्रमा जस्तै १६ कला सम्पूर्ण बनेर जान्छौ। श्रीकृष्ण १६ कला सम्पूर्ण हुन् नि। अहिले शून्य कला। अहिले त सबै पतित छन्। भन्छन् नि— म पतित छु फेरि तपाईं नर्कवासी हुनुहुन्छ भनेमा रिसाउँछन्। सत्ययुग हो श्रेष्ठाचारी। सत्ययुगमा कोही रुँदैनन्। त्यसैले तिमीलाई पनि यहाँ रुने हुकुम छैन। रुन्छौ मतलब अवस्थाको कमी छ। जब बाबाले २१ जन्मको बादशाही दिनुहुन्छ, फेरि रुने के आवश्यकता छ, तर यो भुल्छौ। यो हो रोगी दुनियाँ, भोगी दुनियाँ हो। सत्ययुग निरोगी, योगी दुनियाँ हो। यहाँ त बाबालाई याद गर्नु छ। याद गर्दैनौ भने डिससर्विस गछौं किनकि वायुमण्डल बिगाछौं। यहाँ त सबै छन् नै पतित। त्यसैले पतितलाई दान गर्नाले त पावन बन्न सकिँदैन। पतितलाई दियो भने उसले काम नै पतित गर्छ। यहाँ त पतितको पतित सँग व्यवहार हुन्छ। वहाँ त पावनको पावन सँग व्यवहार हुन्छ। व्यभिचारी अक्षर त खराब हो नि। पहिले भक्ति पनि अव्यभिचारी थियो। शिवको मात्र पूजा गर्थे। पछि देवताहरूको भक्ति सुरु गरे, पछि रजोगुणी भक्ति भनिन्छ। अहिले त मनुष्यको पनि पूजा गर्न थालेका छन्। संन्यासीको चरण धोएर पिउँछन्। मनुष्यको पूजालाई भूत पूजा भनिन्छ अर्थात् ५ तत्त्वले बनेको शरीरको पूजा। सम्झन्छन् केही पनि छैन। त्यसैले भनिन्छ अन्धाको सन्तान अन्धा। त्यसैले उनीहरूले अन्धकारमा धक्का खाइरहन्छन्। भन्छन्— गुरु ब्रह्मा, गुरु विष्णु, गुरु शंकर... यो भन्नु पनि गलत हो। विष्णु त हुन् नै सत्ययुगमा रहनेवाला। उनीहरूले त आफ्नो प्रारब्ध भोग्छन्। बाँकी हुन् ब्रह्मा गुरु, उनी पनि तब जब यस तनमा बाबा आउनुहुन्छ। जबसम्म बाबा आउनुहुन्छ तबसम्म यी पनि के कामका।

बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— जो मेरो श्रीमत्तमा चल्छ ऊ नै मेरो सपूत बच्चा हो। जसरी सरकारले आदेश निकाल्छ, यस्तै यो पाण्डव सरकारले पनि आदेश निकाल्छ— पवित्र बन्यौ भने पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— देहसहित देहका सबै सम्बन्ध भुलेर म एकलाई याद गर, यस शरीरबाट बुद्धियोग तोडेर आत्माको परमात्मा सँग सम्बन्ध जोड्नु हुन्छ। त्यसैले बाबालाई याद गर्नु पर्छ र शरीरबाट पनि ममत्व निकाल्नु छ। मोहजितको एउटा कहानी छ नि, त्यसैले तिमी पनि मोहजित बन्नु छ। यो हो युद्धको मैदान, यस युद्धमा थोरै पनि लापर्बाही गर्नु भन्ने मायाले निलिदिन्छ। भन्छन्— गजलाई ग्राहले पक्डियो। यस्तो कुनै कुरा होइन— गज अर्थात् हात्ती कुनै पानीमा गयो, गोहीले पक्डियो। होइन, यो यहाँको कुरा हो। राम्रा-राम्रा महारथी छन्, धेरैलाई सम्झाउँछन् पनि, सेन्टर पनि सम्हाल्छन्। यदि उनीहरूले पनि थोरै लापर्बाही गरे भने मायाले खाइदिन्छ। यसरी खाइदिन्छ जसले बाबाको सङ्गबाट नै भगाएर लिएर जान्छ। पुरानो दुनियाँमा जान्छन् त्यसैले धेरै सम्हाल गर्नु पर्छ किनकि मायासँगको बक्सिङ हो। यो एकदम

बुझ्नु पर्ने कुरा हो। केवल सत् सत् गर्ने कुरा होइनन्। सत् सत् त भक्ति मार्गमा गर्छन्। फलाना नाकबाट पैदा भए, यो पनि सत्य, हनुमान् पवनबाट पैदा भए, यो पनि सत्य! ती त सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा। यहाँ त ज्ञानका कुरा छन्, जसलाई धारणा गर्नु छ। माया सँग युद्ध गर्नु छ। यदि बाबाको बनेर कुनै पाप कर्म गन्थौ भने अझै सयगुणा दण्ड मिल्छ। त्यसैले बाबा धेरै सावधानी गर्नुहुन्छ। हेर, अहिले त बापदादा सम्मुख बसेर पढाइरहनुहुन्छ। अब यिनले कहाँ हे भगवान् भन्छन् र। भन्दैनन्। शिवबाबाको बच्चा एकै ब्रह्मा हुन् फेरि ब्रह्मा सो विष्णु बन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) चन्द्रमा समान १६ कला सम्पन्न बन्नको लागि विकारको पूरा दान दिएर ग्रहणबाट मुक्त हुनु छ।
- २) बाबाको बनेर कुनै पाप कर्म गर्नु हुँदैन। शरीरबाट पनि ममत्व निकालेर मोहजित बन्नु छ।

वरदानः— ब्राह्मण जीवनमा बधाइको पालनाद्वारा सदा उन्नति गर्ने पद्मापद्म भाग्यवान् भव

संगमयुगमा विशेष खुशीले भरिएको बधाईबाट नै सबै ब्राह्मणले उन्नति गरिरहेका छन्। ब्राह्मण जीवनको पालनाको आधार बधाइ हो। बाबाको स्वरूपमा हर समय बधाइ छ, शिक्षकको स्वरूपमा हर समय स्याबास स्याबासको बोलीले पास विद अनर बनाइरहेको छ, सद्गुरुको रूपमा हर श्रेष्ठ कर्मको आशीर्वादले सहजै आनन्दमय जीवनको अनुभव गराइरहेको छ, त्यसैले पद्मापद्म भाग्यवान् हौ जो भाग्यविधाता भगवान्को बच्चा, सम्पूर्ण भाग्यको अधिकारी बन्यौ।

स्लोगनः— सच्चा सेवाद्वारा सबैको आशीर्वाद प्राप्त गर्ने आत्मा नै भाग्यवान् हो।